

Anh đồng ý

Cô muốn nói điều gì với anh nhưng cổ họng cứ nghẹn đắng, có thứ gì đó chực trào ra nơi khóe mắt nhưng cô cố giữ nó lại.

Đà Lạt về đêm, những cánh cổng sắt của các tòa biệt thự khu Nam Hồ đã dần khép lại, ánh đèn điện tắt ngúm sau màn sương đêm mờ ảo. Thành phố đi ngủ. Quán café Stranger chỉ còn vị khách cuối cùng, chàng trai người Hà Nội ngồi trầm ngâm bên ly nâu đá, đôi mắt chăm chú nhìn vào chiếc ipad.

Minh Khuê mân mê viên tẩy đã mòn quá nửa, cô đang chăm chú hoàn thành bức ký họa cuối cùng trong ngày. Tờ giấy sần màu ngà trên tay Minh Khuê hiện lên hình ảnh một chàng trai bên ly cafe còn nghi ngút, đôi mắt đắm chiêu nhìn xa xăm. Nét vẽ phóng khoáng, pha chút liêu trai, đôi chỗ nhấn nhá mềm mại của cô đã trở thành “đặc sản” mà ai vào Stranger cũng mong có được.

Thế nhưng, một nguyên lý bất di bất dịch ở đây là việc ký họa khách hoàn toàn theo cảm hứng của họa sĩ, khách hàng có quyền từ chối trở thành người mẫu bất đắc dĩ bằng cách đặt một chiếc biển cấm lên bàn, và bức ký họa không tính vào hóa đơn thanh toán.

Hoàn thành bức tranh, Minh Khuê cẩn thận vuốt lại mép giấy cho phẳng, tháo kẹp và lồng vào chiếc bao kính mỏng rồi để lên bàn quầy bar. Nhìn đồng hồ đã 12h đêm, cô nhẹ nhàng đi đến bên vị khách cuối cùng, đặt lên bàn hóa đơn thanh toán.

- Xin lỗi, quán đã đến giờ đóng cửa, quý khách vui lòng thanh toán giúp.

Chàng trai không trả lời, mắt vẫn không rời chiếc ipad, anh liếc nhìn hóa đơn rồi lấy tiền ra kẹp lại. Anh đẩy chiếc kẹp về vị trí cũ.

- Cảm ơn quý khách!

Minh Khuê khẽ cúi đầu cảm ơn rồi nhanh chóng quay về quầy để lấy tiền thối lại cho khách. Tuy nhiên, cô hiểu, lúc quay lại thì vị khách kia cũng đã biến mất sau chiếc cổng sắt tây màu trắng của Stranger mà không cần cầm lại tiền

thừa. Đây là lần thứ 7 rồi. Có điều gì đó ánh lên trong mắt, cô lập tức quay trở lại bàn trên tay cầm theo bức ký họa. Hôm nay thật lạ, chàng trai vẫn ngồi đấy.

- Xin lỗi... (Minh Khuê ngập ngừng) Stranger có một món quà gửi quý khách.

Cô đưa bức ký họa về phía chàng trai. Chàng trai nhìn bức ký họa, thấy hình ảnh mình ngồi bên ly café hiện lên trong trang giấy thì tỏ vẻ ngạc nhiên. Anh đứng dậy đón lấy bức ký họa từ tay Minh Khuê.

- Cảm ơn. Đây là do cô vẽ?

- À, vâng, là tôi... vẽ tặng anh.

Minh Khuê bối rối trả lời, cô không hiểu sao mình lại run đến thế. Đã lâu lắm rồi cô mới có cảm giác như vậy kể từ cách đây 3 năm khi cô quyết tâm rời bỏ Hà Nội để tới Đà Lạt và lập nên Stranger. Đó là ký ức buồn, cô không muốn nhớ lại và cũng vì nó mà suốt 3 năm qua Minh Khuê không mở lòng với bất kỳ chàng trai nào.

Minh Khuê là một cô gái đẹp, vẻ đẹp tự nhiên đầy lôi cuốn, nhưng cũng thật mơ hồ khó nắm bắt bởi cặp mắt mở to đen láy ẩn dưới hàng mi cong và dày tựa như một vùng nước xoáy không đáy. Đôi môi cô mọng tròn như trái Cherry ngọt ngào, chiếc mũi cao cùng làn da trắng mềm khiến không ít chàng trai xin làm khách quen của Stranger chỉ để mong chiếm lĩnh trái tim cô chủ xinh đẹp. Thế nhưng, cô luôn giữ một khoảng cách nhất định, với cô họ chỉ là những người khách yêu quý Stranger, không hơn, không kém, vậy mà từ buổi đầu tiên gặp chàng trai này, nhịp đập của trái tim cô đã lệch khỏi quỹ đạo của nó...

Đó là một buổi chiều giữa tháng 9, nắng vàng ươm nhảy nhót trên những bụi hoa dã quỳ nở sớm ven đồi, lạc vào Stranger đậu lên khóm hoa Cẩm tú cầu ngoài sân. Minh Khuê đang vớt những chiếc lá rụng trong bể cá, vừa làm cô vừa lẩm nhẩm vài câu hát nhạc Trịnh. Chàng trai bước vào, mái tóc cắt gọn, khuôn mặt vuông vắn, cương quyết đầy nam tính, đôi mắt sâu màu nâu lôi cuốn. Chàng trai nở nụ cười hiền khi cô cất giọng chào nửa Nam nửa Bắc lơ lớ của mình. Nụ cười của chàng trai, như buổi chiều Đà Lạt hôm đó, nắng

vẫn rực rỡ nhưng gió lại tê lạnh... Nụ cười ấy vẽ lên hình ảnh một chàng trai ấm áp. Minh Khuê ngơ ngẩn...

Chàng trai bước vào quán, anh chọn chiếc bàn bên cửa sổ, đây là vị trí đẹp nhất Stranger, nơi mà tất cả những vị khách tới Stranger đều yêu thích bởi từ đây họ có thể chiêm ngưỡng toàn bộ các khu biệt thự kiểu Pháp tuyệt đẹp ở Nam Hồ, ẩn hiện trên những đồi thông thơ mộng của Đà Lạt; điểm vào đó là màu sắc của rừng hoa Dã quỳ nở vàng rực ven đồi cùng những vườn hoa cúc, hoa cẩm tú cầu, hoa ngàn sao, hoa salem... tươi tắn trong vườn của các tòa biệt thự. Anh gọi một ly nâu đá, chút bánh crepe dâu tây và ngồi một mình trầm tư thưởng thức. Stranger có tới 3 nhân viên nhưng Minh Khuê chủ động mang đồ uống và thanh toán cho anh...

Sau lần ấy, cứ vài ngày anh lại tới Stranger một lần. Minh Khuê chăm chú ngắm nhìn anh từ xa, tất cả những cử chỉ hay cái chớp mắt của anh đều thu hút cô khiến bất giác cô đánh rơi cả chiếc kẹp vẽ khi đang ký họa một vị khách. Cô lén giương điện thoại lên chụp ảnh anh và chỉ sau vài lần anh tới quán mà điện thoại cô đã đầy ắp hình ảnh của anh, lúc thì cô chụp anh bên giàn hoa tigon khi anh vừa bước vào cổng, lúc ngồi bên li café, khi lại bên bể cá...

- Cô tên Khuê?

Chàng trai cất giọng phá tan bầu không gian tĩnh lặng của những suy tưởng trong Minh Khuê. Cô thấy tim mình rung lên khi chàng trai gọi tên. Cô khẽ cười gượng, cô cố giữ để không lộ cảm xúc vui sướng đang dâng lên.

- Vâng, tôi tên Khuê. Sao anh biết tên tôi? Thế... anh tên gì ạ?

Màn làm quen thật vụng về và xấu hổ; Minh Khuê nghĩ; hai má cô nóng lên. Chàng trai hơi cúi người nhìn vào mắt cô, bất giác anh cười thành tiếng.

- Chẳng phải cô ký lên bức tranh sao? Tranh có hồn lắm. Cảm ơn em!

Chàng trai bất ngờ đổi cách xưng hô khiến Minh Khuê trở nên bối rối đến độ hai bàn tay phải siết chặt vào nhau. Chàng trai đứng đó, cô nào đâu biết chàng là ai, là người như thế nào. Giữa đêm Đà Lạt đầy gió, không gian lãng mạn của Stranger, cô chỉ muốn sà vào lòng chàng trai như một cặp tình nhân

đúng nghĩa. Suy nghĩ của cô đã đi quá xa với quan hệ hiện có giữa hai người. Cô sợ rằng một lần nữa cô trở thành kẻ đáng thương.

- Anh tên gì?

Minh Khuê lấy hết can đảm để hỏi lại tên chàng trai.

Mắt chàng trai vẫn xoáy sâu vào đôi mắt cô, sau đó lướt qua làn môi căng mọng của cô, lần xuống bờ vai gầy hằn lên qua lớp áo len mỏng, rồi lại quay trở về dừng lại nơi đôi mắt. Một khoảng thời gian im lặng trôi qua. Minh Khuê sắp không chịu được khi phải chờ đợi như một kẻ ngốc nghếch như vậy. Cuối cùng anh cũng nói.

- Bức tranh này em vẽ từ những bức ảnh chụp tôi?

Minh Khuê bất động. Môi cô cứng lại, đôi tay càng siết chặt. Cảm giác của cô lúc này như một kẻ ăn trộm vừa bị phát hiện. Cô cúi mặt tránh ánh mắt đầy dò xét của chàng trai, tóc mái cô xòa xuống che đi nửa khuôn mặt, từ ánh đèn màu vàng phản vào trông cô tựa như một nàng công chúa bí ẩn. Chàng trai nhìn cử chỉ của cô bật cười. Anh cầm chiếc ipad cùng bức tranh bước qua Minh Khuê để ra về. Anh khẽ chào cô như thì thầm “Bye em”.

Cô im lặng... Khi bóng chàng trai khuất hẳn sau lối vòng chỗ ngã tư Nam Hồ lúc ấy Minh Khuê mới bình tâm trở lại. Cô như vừa được thoát tội, thở phào. Cô lặng lẽ dọn dẹp và đóng cửa Stranger trở về phòng. Cô cầm điện thoại, mở hình chàng trai, nó như một thói quen của cô suốt 2 tuần nay.

Bỗng điện thoại rung, tin nhắn đến từ một số lạ “Em ngủ chưa? Ngủ sớm đi nhé”. Là tin nhắn của chàng trai, Minh Khuê tin chắc. “Anh tên gì? Sao này không trả lời em”; Minh Khuê ngay lập tức đáp lại, trái tim cô đang lạc nhịp. “J Quân. Em ngủ đi nhé. G9!”.

Minh Khuê kéo chăn trùm kín đầu, trong chăn, chiếc điện thoại sáng trưng, trên màn hình tin nhắn của chàng trai hiện rõ...

“Mẹ à, gọi con sớm thế, mới hơn 6h”; Minh Khuê nói vào điện thoại với giọng ngái ngủ. “Muốn cưới chồng chưa, con gái 26 tuổi rồi đấy, ra ngoài này 1 tuần đi mẹ giới thiệu cho đám này” “Con có người yêu rồi”; trong đầu

cô hình ảnh Quân hiện lên.

“Bao giờ? Bao nhiêu tuổi? Làm gì? Là người như thế nào? Con tìm hiểu kỹ chưa? Đừng có như thằng lần trước, mẹ rất lo”; mẹ cô hỏi dồn, người yêu trước của cô khiến mẹ cô luôn cảnh giác.

“Con đùa thôi, vẫn ế chổng ra đây này. Thế mẹ định giới thiệu con cho ai?”

“Con cũng biết nó đấy, nhưng mẹ kể sau, chắc chắn con sẽ bất ngờ. Mẹ đặt vé rồi, 2 tuần nữa về nhé”

“Vâng ạ, con biết rồi. Thôi con bận rồi, con chào mẹ”

Cô luôn trả lời qua quýt như thế khi mẹ cô nhắc đến việc giới thiệu, cô tắt máy. Cô bỗng nhớ lại nỗi đau mang tên “người yêu cũ”...

Trước đây, thời sinh viên cô yêu phải Nam, một kẻ có vợ mà cô không hề hay biết. Cô lao vào hắn như một con thiêu thân, tin vào mọi lời đường mật mà hắn hứa hẹn và cả đám cưới ngay sau khi cô tốt nghiệp. Rồi cuối cùng cô cũng tốt nghiệp, hắn ngỏ lời cầu hôn, hắn nói gia đình định cư bên nước ngoài do trục trặc không về dự đám cưới được vì vậy đám cưới chỉ tổ chức ở nhà gái. Khi đám cưới đang diễn ra, khách khứa, họ hàng đông đủ thì một tốp người lao vào la lối om sòm. Một cô gái ăn mặc hiện đại, trang điểm đậm, khuôn mặt sắc sảo xông tới giật khăn phủ đầu của cô, kéo tay chú rể sang một bên và chửi cô là kẻ cướp chồng của ả. Lúc bấy giờ mọi chuyện mới vỡ lẽ, hắn đã có vợ ở bên Đức, hắn về nước theo phân công của công ty cách đây 2 năm và gặp cô trong một chuyến công tác.

Sau biến cố ấy cô giam mình trong phòng khóc ròng suốt 1 tuần, cô sợ phải ra ngoài, sợ Hà Nội nơi bấy giờ cũng có hình bóng kỷ niệm với hắn và khắp đây phố nơi cô sống người ta đều bàn tán chuyện của cô. Cô lên kế hoạch trốn chạy...

Sáng cuối tuần, Minh Khuê ôm một bó Dã quỳ vừa ngắt về Stranger, trước khi bước vào cô cố nán lại nơi cổng quán để ngắm nhìn Đà Lạt buổi sớm đầy thơ mộng. Qua màn sương mờ cô thấy bóng người quen thuộc bước tới. Là anh. Anh tiến đến trước mặt cô mỉm cười.

- Hoa đẹp quá, có thể tặng anh một bông tại bàn bên cửa sổ chứ cô bé?

Nói xong anh đi nhanh vào quán để lại cô ngẩn ngơ đứng giữa bộn bề gió và hoa.

Minh Khuê chọn 1 cành Dã quỳ đẹp nhất cắm vào chiếc lọ nhỏ rồi mang tới bàn nơi Quân ngồi. Cô đặt lên bàn anh cùng với menu và tặng anh một nụ cười.

- Cho anh 2 ly nâu đá nhé.

Cô tròn mắt ngạc nhiên trước yêu cầu của anh. Không kịp để cô hỏi, anh tiếp:

- Anh mời em café được không?

Cô nhìn anh cười tươi tắn và khẽ gật đầu. Về quầy bar với niềm vui đang dâng lên trong lòng, cô chỉnh nhạc sang bài “L’amour C’est Pour Rien” rồi vào phòng thay một bộ đồ mới. Minh Khuê trở lại, mái tóc xoăn nhẹ buông hờ hững bờ vai, chân váy maxi hoa màu nắng nhạt kết hợp với áo lưới màu ngà ẩn hiện chiếc áo hai dây màu đen bên trong, trông cô tựa như cô gái du mục đầy lôi cuốn khiến bất giác đôi mắt Quân trở nên bất động tại nơi cô. Cô đặt lên bàn 1 ly café và 1 ly Pink Poodle.

- Em có thể đổi sang Pink Poodle được chứ?

- Tất nhiên rồi.

Và câu chuyện của họ bắt đầu về những cành hoa Dã Quỳ, về gió, về Stranger và về Quân...

Quân 31 tuổi, người Hà Nội, anh trở về từ Pháp theo dự án của công ty gia đình, hiện anh làm quản lý khu resort ở hồ Tuyên Lâm nhưng lại thuê một căn hộ tại khu Nam Hồ để ở dù mỗi ngày anh phải đi làm với quãng đường hơn 20km. Khi Minh Khuê hỏi lý do thì anh chỉ cười không nói. Anh mời cô tới nơi anh làm việc dùng bữa. Suốt quãng đường tới hồ Tuyên Lâm Minh Khuê lặng lẽ ngắm nhìn Quân, một cảm giác gần gũi ủa đến. Ủ, hình như anh giống một ai đó trong quá khứ.

Anh dẫn cô tới một bàn tiệc ấm cúng tại ban công khu nhà ăn nhìn ra hồ. Sau

bữa ăn, Quân dẫn Minh Khuê đi men theo con đường lát gạch đỏ phía trước khu biệt thự hướng ra mặt hồ Tuyên Lâm, gió từ hồ thổi vào se lạnh khiến vai Minh Khuê khẽ run lên.

- Em bị chứng ho vặt thì đừng mặc phong phanh như thế này chứ.

Nói rồi, Quân cởi chiếc áo khoác len của mình choàng lên vai Minh Khuê. Bất ngờ với cử chỉ thân mật của Quân, cô bất động trong giây lát nhưng bất ngờ hơn khi anh nói tới chứng ho vặt của cô. Cô nhìn anh đầy cảnh giác.

- Sao anh biết em bị chứng ho vặt?

- Tuần trước em bị ho suốt đấy thôi. Nghe cách em ho là anh biết em bị chứng ho vặt rồi. Này nhé, em có tin anh đã học qua lớp y tế căn bản không.

- Thật sao? Cũng khả nghi lắm, có vẻ như anh đã theo dõi em?

- Ủ, anh đã luôn theo dõi em mà...

Minh Khuê im lặng, cô đi nhanh về phía trước, cô co người trong chiếc áo len của Quân, nghe mùi nước hoa dịu nhẹ từ chiếc áo của Quân lan tỏa, quần lầy cơ thể, cô thấy lòng ấm lạ, trong cô nhen lên cảm giác hạnh phúc, xen lẫn bối rối. Cô quay mặt giấu nụ cười mãn nguyện. Với cô, đây là buổi hẹn hò đầu tiên với Quân. Cô biết mình đã yêu anh mất rồi...

Một tuần sau, ngày nào Quân cũng tới quán tìm Khuê, khi thì ngồi cùng nhau tại Stranger, lúc là đi dạo quanh khu đồi thông hay một bữa tối lãng mạn... Trông họ giống hệt một đôi tình nhân, dù không ai nói với ai về điều đó nhưng mặc định trong lòng Khuê đã nghĩ như vậy.

Bẵng đi đã 3 ngày rồi Quân không tới. Minh Khuê nhớ anh đến quay quắt, cô bỏ quên cả cảm hứng ký họa hàng ngày, cứ một lúc cô lại nhìn ra cổng chờ đợi hình bóng quen thuộc xuất hiện. Đêm, cô nằm trần trọc soạn tin nhắn rồi lại xóa đi không biết bao nhiêu lần, cô đang cố giấu giếm nỗi nhớ của mình. “Sao mấy ngày qua anh không tới? Em nhớ anh”; Minh Khuê vô thức soạn tin nhắn, cô trực xóa đi nhưng lại chạm nhầm vào nút Send. Cô giật mình nhét chiếc điện thoại dưới gối rồi chum chán kín mặt song chỉ một lúc cô lại cầm điện thoại lên. Một phút, 10 phút, 30 phút... không thấy tin nhắn phản

hồi. Cảm giác bị bỏ rơi xâm lấn trái tim, có lẽ cô đã quá ảo tưởng. ...

Minh Khuê bước lên máy bay, cô về Hà Nội thăm gia đình và thực hiện cuộc hẹn mà mẹ cô sắp xếp. Cô không có thông tin gì về đối tượng sắp gặp mặt mà cũng không có ý định tìm hiểu bởi cô đã quá bận rộn với suy nghĩ về sự biến mất của Quân suốt tuần qua. Cô cầm cuốn tạp chí lên đọc trong lúc chờ đợi máy bay cất cánh. Mùi nước hoa quen thuộc ùa vào khứu giác của cô, cô giật mình quay sang người đàn ông vừa ngồi vào chiếc ghế bên cạnh. Là Quân. Cô vừa mừng, vừa hụt hẫng. Cô không tỏ ra vồn vã mà giả vờ vùi mặt vào cuốn tạp chí.

- Tình cờ quá, em ra Hà Nội thăm gia đình à?

- Vâng, còn anh?

Cô hỏi lại nhưng nhất quyết không ngẩng lên nhìn anh. Cái tự kiêu của một cô gái không cho phép cô làm việc đó. Anh nhìn cô tủm tỉm cười. Giọng anh vẫn bình thản.

- Anh có cuộc hẹn với bạn gái.

Minh Khuê không nói gì, cô cảm giác đau nhói nơi lồng ngực trái. Cô quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô giận, nhưng cô đâu có quyền được giận chứ, cô đã là gì của anh đâu. Cô muốn nói điều gì với anh nhưng cổ họng cứ nghẹn đắng, có thứ gì đó trào ra nơi khóe mắt nhưng cô cố giữ nó lại. Minh Khuê cứ thế im lặng suốt chuyến bay thậm chí không một lời chào khi về tới Hà Nội. ...

Minh Khuê mặc chiếc đầm ren đỏ ôm sát đứng trước gương xoay sở một cách gượng gạo. Sau một hồi ngẫm vuốt thì cô quyết tâm mặc lại chiếc váy maxi cùng áo thun thường ngày dù mẹ cô có phản đối gay gắt. Cô đi tới Summit Lounge. Minh Khuê bước vào Summit Lounge, cô định tiến đến chiếc bàn ở giữa nơi đặt một bông hoa cẩm chướng màu tím nhạt thì cô bỗng khựng lại. Quân đang ngồi ở bàn bên cạnh mắt hướng ra phía Hồ Tây. Như một kẻ trộm, cô vội vã nép vào mép cột khi bất ngờ Quân quay lại, anh đang ngóng ai đó. Tim Minh Khuê đập mạnh, có thể anh đang chờ bạn gái, cô nghĩ, chân cô run rẩy. Cố lấy lại bình tĩnh, cô bước tới chiếc bàn có bông hoa Cẩm chướng, mắt giả vờ không nhìn Quân.

- Sao em đến muộn vậy, anh chờ 20 phút rồi.

Quân ngồi vào chiếc ghế bên cạnh Minh Khuê, anh nhìn cô dịu dàng. Minh Khuê tròn mắt nhìn anh, cô không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra với mình.

- Cô hàng xóm cũ không nhận ra anh sao? Ngày xưa công em công cả lưng, lại còn suốt ngày phải lau mũi thò lò của em nữa, ghê ời là ghê. (Anh nói, giọng trêu đùa)

Hết bất ngờ này tới bất ngờ khác khiến Minh Khuê tức thời á khẩu. Cô chỉ biết trân trân nhìn Quân, cố tìm lấy điểm thân quen của anh hàng xóm ngày xưa... Hơn 20 năm trước, lúc cô 4 tuổi thì bố đi làm xa chỉ có hai mẹ con ở nhà, hôm nào phải làm ca đêm là mẹ lại mang cô sang nhà bác Tâm gửi. Quân là con bác Tâm, anh hơn cô 5 tuổi. Quân rất thương cô còn cô thì luôn quần lấy Quân không rời nửa bước. Buổi tối, lúc buồn ngủ cô thường nhớ mẹ và khóc rất to bắt anh phải công cô ra ngoài phố mới chịu nín, rồi cô ngủ luôn trên lưng anh. Còn khi mùa đông tới, cô thường xuyên bị ho, chảy nước mũi khiến Quân phải lau liên tục bởi anh sợ mũi cô bị hoen sẽ trở nên xấu xí. Năm cô vào lớp 2 thì Quân cùng gia đình chuyển đi Pháp và cô mất liên lạc với anh từ đấy. Quân về Việt Nam cách đây 3 tháng, anh thuê lại căn nhà của gia đình trước đây và gặp lại mẹ Minh Khuê. Hình ảnh cô bé xinh xắn, dễ thương ủa về trong tâm tưởng của Quân khiến anh luôn tò mò về cô bé mà anh yêu quý suốt tuổi thơ của mình. Khi nghe kể về cuộc tình trắc trở của Khuê, Quân thấy lòng mình run lên, anh khao khát tìm gặp cô. Anh chuyển công việc vào Đà Lạt nhưng anh giấu mẹ Minh Khuê về ý định của mình. Tới Đà Lạt, Quân đi khắp các quán café khu Nam Hồ để tìm kiếm Minh Khuê vì anh không biết tên quán của cô. Khi tới Stranger, Quân tỏ ra vui mừng khi nghe giọng nói lơ lơ nửa Nam nửa Bắc của Khuê cùng với đôi mắt đặc trưng của cô bé ngày nào mà anh không bao giờ quên được. Sau buổi làm quen vụng về ở Stranger anh đã gọi về cho mẹ của Khuê để xin một buổi gặp mặt, chính chiếc vé máy bay của cô cũng là do anh đặt. Tất cả những điều ấy cô hoàn toàn không hay biết, cho đến hôm nay...

Quân nhìn bộ dạng ngây người vì ngạc nhiên của Khuê bật cười. Anh huých nhẹ vào tay cô.

- Đây, nói gì với anh đi chứ.

- Em... biết nói gì? (Minh Khuê ngập ngừng)

- Chẳng phải em nhận tin là rất nhớ anh hay sao?

- Hả? (Minh Khuê bối rối nhớ lại)

- Bây giờ em nói đi, anh sẽ đồng ý mà...

Quân bất ngờ nắm lấy tay Minh Khuê siết chặt. Tim cô rung lên từng nhịp vội vàng. Cô hít một hơi thật sâu.

- Mình yêu nhau nhé...

- Anh đồng ý!

Hà Nội, tháng 9.2014